

уюлю да падне, но окопнати ся навчасъ пакъ и еъ прѣхласнято мановеніе накара всички да мълкнѣтъ.

Защото той най напредъ, а подиръ него и другытъ видѣхъ и познахъ че около Пузолянкѣтъ, вмѣсто рыба̀ри Неаполитанцы, бѣхъ войска̀ри Испанци!

Въ сѣщото време флотицата, като ся отбы отъ пристанището, управи ся къмъ Новѣтъ твърдыніѣ! А на Мазаніела шуринъ му, който бѣше вързанъ при сестрѣ си, скъсва връскытъ си, вврля ся въ морето, исплува на брѣгътъ и приказа слѣдующето:

Войскаритѣ Испанцы като прѣдварили рыба̀ритѣ въ Амалфіо, въ името на Подкраля, грабнѣли Пузолянкѣтъ, послѣ като завладѣли обкыченнытъ ладіи, които бѣхъ на тозъ часъ пристигнѣли, откарахъ плѣнницѣтъ си въ тъмницѣтъ на твърдыніѣтъ.

Его какъ тържественното сплѣтствіе ся промѣни на грозенъ ходъ.

А за да ся не сумнява вече никой, войскаритѣ стрѣляхъ тѣзи горчивѣтъ стрѣль на присмѣха.

— Ето Подкралицата! Да живѣе подкралицата Неаполска.

Всякой може да сѣди сега какво смайваніе замѣни радостѣтъ на народа, като чу това приключеніе.

Колкото за Мазаніела, нищо вече не чуваше, нищо не виждаше. Зяпнѣлъ, недвижимъ и като треснѣтъ бѣ останѣлъ отъ най напредъ, послѣ исправи ся, съззы текахъ изъ очитѣ му, но ядъ капеше на сърцето му, тѣй що като побѣснѣлъ и полудѣлъ той ся провѣкнѣ съ ужасенъ гласъ.

— Тука, слѣдъ мене елате,, всички на които до сега не дадохъ да грабятъ и да обиратъ! Оставямъ ви сега Испанцытъ, имотѣтъ имъ додѣто да ни повърнѣтъ тѣзи плѣнницѣ съсъ свободноститѣ на Неаполъ.....